

HIERARCHIA SVETLA

IKAR

ADRIANA BOLYOVÁ

ADRIANA BOLYOVÁ

HIERARCHIA SVETLA

IKAR

Text © 2022 by Adriana Bolyová
Cover illustration © 2022 by Rastislav Le
Cover design © 2022 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8258-2

ERIK

Nad Ústredím spoločenstva už desať minút vybuchoval ohňostroj a vnútri budovy si bujaro pripíjali všetci démonológovia, ktorým sa podarilo prežiť ďalší rok.

Všetci až na profesora Blumenbacha. Ten stál na najvyššom schode pred dverami Ústredia a jeho pohľad študentov oziabal viac ako padajúci sneh.

„Dostali ste jednoduchú úlohu,“ povedal. „So súhlasom vodcu vám musím oznámiť, že kto ju nesplnil, dnes, na Nový rok, žiaľ, končí svoju púť za démonologickou kariérou. Aj z tohto dôvodu som vás požiadal o stretnutie pred budovou Ústredia. Ak sa ukáže, že si tento inštitút dosť nectíte, viac už doň nevkráčate.“

Radana úkosom pozrela na Mátého. O seba sa neobávala. Liam by ju zo spoločenstva nevyľúčil. Prepadlo ju však zlé tušenie, že sa konečne našiel spôsob, ako sa *označenému* pomstiť za jeho trúfanlivý krok založiť nové démonologické spoločenstvo.

„Všetci na zem,“ prikázal profesor. „Papiere s runami preč. Vytiahnuť kriedy. Ak spravíte chybu, končíte. Ak budete podvádzať, končíte. Tí neschopní si môžu začať pripravovať obhajobu. Prednesiete ju pred vodcom. Ak je to zhodou okolností váš biologický rodič, dostanete jedinečnú príležitosť obhajovať sa u mňa. Veľa...“

Nedopovedal a pozrel ponad zúfalé kôpky krčiace sa v rozhrnutom snehu, ktoré ostali z jeho študentov. Jeho pohľad bol taký koncentrovaný, až sa začali zvrtať, aby zistili, kam sa upiera.

Pred Ústredím prudkým oblúkom ticho zastavoval športiak. Šmýkal sa po zamrznutom chodníku. Hladko vykĺzol na dlažbu a takmer prevalcoval Henryho. Nablýskané auto zabrzdlilo pol metra pred jeho nosom. Vystúpil z neho de Vos.

Energicky vykročil k budove, akoby sa krvavé udalosti na večierku nikdy neodohrali a on nebol hľadaným zločincom. Vďaka nevšednému parkovaciemu miestu nemal ďalekú cestu.

Radana znovu vyhľadala Mátého oči. Zlatý odlesk runy mu v nich len tak iskril.

„Pozor,“ zahrnel de Vos na skrčené postavy namiesto toho, aby ich obchádzal. Zastal na schode pod profesorom Blumenbachom, no aj tak ho prevyšoval. „S dovolením, profesor.“

Len čo sa objavil, Mátého hlavu naplnil varovný vreskot. Radana po celý čas objímala jeho myseľ a tíšila ju, no obom odľahlo, až keď de Vos zmizol vnútri.

Môj pergamen! zakvílila Radana v duchu. Zajmíme ho a vezmime si ho späť!

Nemôžeme. Nikto nemôže. Neprišiel by, keby sa nejako nepoistil. Vyčkáme. Ak by znovu zaútočil, Riis si s ním poradí.

Profesorov výraz sa z extrémne studeného zmenil na zabehaný chladný. Znovu pozrel na študentov. „Veľa šťastia,“ dopovedal, akoby ho nič nevyrušilo.

Okolnosti vyzerali neprijemne. Aj keď sa Radana snažila, pri všetkom, čo sa dialo, učeniu nedokázala venovať dosť času. Rýchlo však zistila, že panika ju obchádza. Každá runa, ktorú zo seba profesor vychrlil, bola okamžite známa aspoň jednému človeku v jej bezprostrednej blízkosti.

Annika aj Henry mysleli na symboly tak intenzívne, že im ani nemusela vplávať do myslí, aby ich uvidela. Celkom jasne zachytávala aj signály šľahajúce poza ich lebky. Zapísať runy bola potom hračka.

Vždy, keď začula, ako to v Mátého hlave škrípe úsilím, predviedla mu, aké výhodné je mať s ňou románik. Myšlienkami sa podelila o všetko, čo potreboval.

„Šťastný Nový rok!“ zvolal veselý hlas od Ústredia. Bol to profesor Engels. Zastal vedľa Blumenbacha. „Ejha, čo vám spravili, že ste ich posadili do tej špiny? Deptáte našu mladú generáciu, Johan? Našu budúcnosť?“ Priklonil sa k nemu a tichšie predniesol: „Hľadal som vás. Videli ste nášho hosťa? Na námestí mám kruhy. Zaistíme ho pri odchode. Vodca súhlas nedá. Ste jediný, kto by mi...“

„Nie.“ Profesor Blumenbach odvetil bez toho, aby naňho pozrel. Otočil sa k Annike, ktorá pri ňom čupela najbližšie. Skontroloval jej runy.

„Annika, spravili ste dve chyby, ale som príjemne prekvapený pokrokom vo vašej rýchlosti. Môžete ostať.“

„Ďakujem, pán profesor!“

Podišiel k Henrymu. Na jeho runy hľadel dlhšie.

„Žiadna chyba,“ skonštatoval. Položil ruku na vrch jeho hlavy a dvakrát ho pochvalne potľapkal. Henry mal prsty posiate pľuzgiermi. Písal rýchlejšie ako Annika, rýchlejšie, ako by to dokázali niektorí skúsenejší démonológovia spoločenstva.

„Ech... ďakujem, pane.“

Udeľovanie pochvál bolo, bohužiaľ, na konci. Profesor sa vrátil na schody a na zvyšných dvoch študentov zazrel z výšky ako pravá autorita. „Radana,“ oslovil ju svojím odmeraným monotónnym hlasom, „psychologickú mágiu považujem za podvod. Ak vás štúdium nezaujíma, mohli by sme celú záležitosť s vaším vylúčením urýchliť. Príďte za mnou, len ak mi naozaj budete mať čo povedať.“

Radana nespravila najmenší pohyb. Ani len nežmurkla, taká bola ohromená, kým sa dívala do tmavých profesorových očí. Nehrešili ju, nehnevali sa. Nebol v nich vôbec žiadny cit, len chlad, na ktorý sa nedá zapôsobiť a ktorý človek neoklame.

Do chodidiel sa jej zľahka zahryzla známa bolesť. Štípali ju, odkedy sa profesor ukázal, akoby jej podvedomie predvídalo niečo zlé. Verejné karhanie bolo ponižujúce. Najmä po jej novom postavení v spoločenstve, o ktoré sa postaral Liam. Radana na seba nebola hrdá, no pri všetkom, čo sa udialo, profesorova skúška nemohla dopadnúť inak. Runy boli jej najmenší problém. No aj tak ju trápilo, že zlyhala.

Pri zmienke o psychologickej mágii sa na ňu Annika pozerala prižmúrenými očami a Henry naširoko roztvorenými. Pán Engels sa chichotal.

„No, pán Révai, mohlo to byť lepšie. Nad vami právomoci nemám, keďže nie ste členom spoločenstva, a teda ani klasickým študentom. Budete si musieť pohovoriť s vodcom.“

„Nebuďte naňho taký prísny, Johan,“ prihovárал sa za svojho študenta profesor Engels. Bol Mátého tútorom a Radana verila, že nebyť jeho oddanosti k Liamovi, za nového *označeného* by bojoval ako nikto iný. „Prechádzam ťažkým obdobím.“

„Johan!“

Z budovy rázne vyšiel tajomník. Vydychoval zamrznuté obláčiky. Zamračil sa na Engelsa, no potom sa už venoval záležitosti, ktorá ho priviedla. „Potrebujem slečnu Riisovú,“ povedal. „Vodcov príkaz.“

Prehnalo sa ňou Mátého vzrušenie. Okamžite vstal, pripravený na výzvu.

Tajomník ho ignoroval, hoci ho to stálo veľké úsilie. Na spánku mu od čirej nenávisti navrela žila. „Dúfam, že Radanu prepúšťate, Johan.“

„S najväčšou radosťou,“ odvetil profesor a neprijemne sa usmial. „Odkážte, prosím, vodcovi, aby zvážil jej vylúčenie zo školenia. Nepracuje uspokojivo.“

„Johan, vy ste teda číslo!“ zaškľabil sa profesor Engels. „Ani trochu sa nebojíte, že nová vodkyňa vám to neskôr vráti?“

Tajomník krátko kývol Radane. Kým sa za ním vybrala, otočila sa k Mátému.

Musíš tu zostať.

Pobavila ho. Vykročil za tajomníkom, tak ho schmatla za zápästie a potiahla späť. *Prekážal by si mi! Rozhodla som sa. Skús mi v tom zabrániť!* Vykĺzla mu z mysle a výhražne ho do nej šťuchla. Strhol sa a zlostne skrčil tvár.

Dôveruj mi trochu, vyslala za ním poslednú myšlienku. Vybrala sa k budove. *Nič mi nespraví.*

Dlho zachytávala signály jeho rozčarovania. Musela si ho však vytlačiť z hlavy. Pripravovala sa, že onedlho si vypočuje pravidlá boja.

Tajomník ju previedol cez zaplnenú halu a odstrkoval z cesty poháre a ruky veselých démonológov. De Vos si na návštevu vybral najvhodnejšiu chvíľu. Alkohol totiž vyradil väčšinu Ústredia.

Do vodcovej kancelárie kráčali bez slova. Ako stúpali po schodoch a pokračovali po chodbe, bujará oslava tíchla. Tajomník vošiel bez zaklopania a podržal Radane dvere.

Stačil jej jediný krok a hneď pocítila ťaživú váhu atmosféry, ktorá v miestnosti panovala. Luxus ju ešte zhoršoval, lenže k pompéznemu zjavu ľudí, ktorí sa vo vodcovej kancelárii zvyčajne stretávali, sa iná klíma nehodila. De Vos by nemohol sedieť v chaotickej pracovni, a keby k tomu predsa len došlo, ten úkaz by vyvolal disharmóniu podobnú nezladeným ponožkám.

Radana do noblesného prostredia nezapadla. Bola premočená a vyčerpaná. Zosobňovala presný opak dvoch

mužov plných síl, navlečených v božsky padnúcom oblečení.

Tajomník neodišiel. Postavil sa k oknu, za ktorým v diaľke na čiernej oblohe rozkvitali ohnivé kvety, a oprel sa o úzky parapet. Splynul so svojím okolím ako chameleón.

„Pod' sem, Radana,“ povedal Liam. Zadržoval hnev.

Poslúchla. Prekvapilo ju, že si nestrážil svoj výraz a tón. Vždy sa správal uhladene a tváril sa, ako uznal za vhodné, nie ako mu diktovalo srdce.

Liam stál oproti de Vosovi, ktorý si z jeho citového rozpoloženia vôbec nič nerobil. Ten namyslenec vysedával na honosnej pohovke a tmavohnedé oči zapichával do blížiaccej sa Radany.

Zastala v rovnakej vzdialenosti od oboch mužov. „Prosím, otec?“

Pozrel na ňu trochu skúmavo. „Vieš, čomu vďačím za návštevu pána de Vosa?“ spýtal sa jej.

Snažila sa ignorovať dokument pohodený na konferenčnom stolíku a ani náhodou ho bližšie neskúmať. Prsty si naoko nenútene preplietla za chrbtom. Musela sa ovládať. De Vos bol príliš nebezpečný. Kým by proti nemu zakročila, potrebovala poznať zdroj jeho neobjasnenej moci. Nebolo na nej nič ľudské. „Prišiel vám zaželať šťastný nový rok?“

„Žartíky ti nepomôžu.“

„Naozaj to neviem.“

„Teda ťa neoboznámil so svojimi úmyslami.“

„Nie,“ zopakovala. Pokúšala sa zahnať spomienky na ctižiadosť v de Vosovom tóne, keď sa s ňou naposledy zhováral bokom od všetkých a zasväcoval ju do svojich plánov.

Liam sa nemilo usmial a v okázalom pohybe sa usadil rovnako pohodlne ako de Vos. Lakeť si vložil dozadu na nízku opierku. „Čože? Nie?“ zatahol neveriacky. „Potom sa bojím, že nerozumiem, Giuliano. Partnerské zmluvy

s mojimi démonológmi alebo so študentmi sa nerobia zo dňa na deň. Dokonca za takýchto podmienok. Zdá sa, že si mal zaujímavý sen. Nejedol si niečo masťné?“

Na de Vosa jeho posmievanie neúčinkovalo. „Radana so zmluvou súhlasí,“ odvetil. „Dohodli sme sa.“

„Lenže ja...“ začala Radana.

„Ticho, poklad. Zhovárajú sa dospelí,“ umlčal ju de Vos.

Tých pár slov v nej odpálilo granát. Jej hnev sa rozprestrel po celej miestnosti a obtrel sa aj o ľudské mysle.

„Tak vidíš, Giuliano,“ zastal sa jej Liam. „Radana ašpiruje na iné ciele. Nemá čas stýkať sa s tebou. A nemá ani záujem.“

„Naozaj?“ Opovážlivo sa na ňu uškrnul.

„Mrzí ma, že došlo k tomuto nedorozumeniu,“ povedal Liam. „Aj keď je moja dcéra plnoletá a spôsobilá na právne úkony, som stále dokonale schopný podniknúť kroky, ktoré túto zmluvu znehodnotia.“ Natiahol sa dopredu a vzal dokument. Uchopil ho po dĺžke, a ako sa dalo očakávať, roztrhol ho na dva kusy. „Približne takéto.“

„Pôsobivé,“ prehodil bez nadšenia de Vos. „Pokladík? Čo keby si podporila môj názor, že sme si jednoducho súdení?“ Pohľadom jej posielal varovanie. Oznamoval, že ak chce svoj pergamen ešte niekedy späť, nebude to zadarmo.

Pomodlila sa ku všetkým sféram a bytostiam v nich. Chystala sa na najväčší risk v živote.

Zrazu zaznel buchot, keď na dvere párkrát rázne dopadla dlaň. Berg vtrhol dovnútra bez vyzvania, no to ho pri pohľade na de Vosa zaujímalo najmenej.

„Vy!“ oboril sa naňho. Zdvihol papiere, ktoré niesol. „Čo má toto znamenať?!“

„Pokojne, Berg,“ nariadil mu Liam. „Vidím, že mi nesiete kópiu.“

„Pane, táto osoba porušuje každé morálne pravidlo, aké v civilizovanej spoločnosti vôbec existuje. Je to kri-

minálnik! Tieto požiadavky sú otvorenou urážkou. Slečna na Radana je vážena osobnosť, toto si nikto dovolí nemôže.“

„Berg! Rozumiem. Videl som tú žiadosť.“

„Ospravedlňujem sa,“ vydýchol mocne jej osobný konzultant a pokúsil sa o sebakontrolu. Odkašľal si a celkom zmenil tón. „Pane, na stole mám aspoň dvesto ďalších ponúk. Niektoré sú naozaj pozoruhodné. Okrem toho som priniesol aj žiadosť pána Révaia. Strčil mi ju do rúk pred tri a pol sekundami.“

Na Liamovej tvári sa objavila pravá spokojnosť. „Čistá?“

„Ako práve vykúpaný detský zadoček, s prepáčením za výraz,“ odvetil hrdo Berg. „Uistil ma, že slečna i vy môžete doplniť, čo sa vám len zažiada. Je ochotný prijať akékoľvek podmienky.“ Samoľúbo pozrel na de Vosu. „Túto ponuku neprebije ani dobrá fasáda, ani rebelantský prístup. Moja milá, nedáte sa predsa ovplyvniť pofidérnymi metódami, ak na vás nejaké skúša.“

„Máte vám dal žiadosť?“ spýtala sa so zovretým hrdlom. Bol silou-mocou proti. Trval na inom riešení. Nepresvedčila ho a obávala sa, že sa jej to nepodarí ani neskôr.

„Dajte tie nešťastné papiere Hansovi, Berg,“ prikázal mu Liam. „Odviedli ste vynikajúcu prácu.“

De Vos vstal. Vyzeral až podozrivo pokojne. Jedným ráznym pohybom si napravil sako a pozrel na Liama. „Neprišiel som si po dovoľenie. Som tu len zo svojej dobrej vôle – veľmi rád mám totiž vo všetkom jasno.“

„Ste smiešny,“ zlostil sa opäť Berg. „Moja klientka nesúhlasí, vodca nesúhlasí. Prestaňte naliehať, a ak vám vaše ženy nestačia, zaciel'te sa na niekoho iného.“

„Berg.“

Konzultant sa obrátil a zamračil sa. Keď ho pri Radaninom pokojnom hlase prepadla zlá predtucha, zhrozene zrazil obočie.

„Otec?“ Aj keď si prsty zvierala tak silno, že jej trpeli, bradu mala zdvihnutú a pozrela Liamovi priamo do očí. „Mohla by som s vami hovoriť?“

Zavládlo krátke ticho, ktoré narušilo len Bergovo zdravené vydýchnutie.

Liam prísne zvieral pery. Nezahriakol ju ani sa nesnažil striasť jej požiadavky. Podišiel k nej, vzal ju za rameno a bez slova ju odvedol k zadným dverám vedúcim na balkónik.

„Tak, Radana,“ prehovoril, keď ich zatvoril a prešiel k zábradliu. Zmietol z neho sneh. „Chcela by si mi niečo povedať?“ spýtal sa, akoby práve nastal čas priznať, čo vyparatila. Jeho slová zanikali v pomaly ustávajúcom rachote ohňostroja.

„Rada by som uzavrela zmluvu s pánom de Vosom,“ predniesla svoje želanie. Pokúšala sa mu pri tom naďalej hľadieť do tváre, no nebolo to jednoduché. Hlavne keď ju očami prepaľoval tak vytrvalo.

„Nehovor.“

Nepokračovala. Radšej sa zadívala na oblohu.

„Budeš taká milá a prezradíš mi, kam chodíš na takéto fantastické nápady? Náramne sa mi páčil aj ten, keď si sa vrhla na Natašu a nakazila si sa morom.“ Ironický tón mal obalený odmeranosťou. Jeho nespokojnosť na Radanu pôsobila ničivou silou a prebúdzala v nej túžbu ospravedlniť sa. Vzhľadom na to, čo všetko mal na svedomí on, z toho nebola práve nadšená. Netušila, odkiaľ sa bralo nutkanie vychádzať mu v ústrety a jednoducho počúvať. Liamovi Riisovi prúdila nadvláda v krvi. Neplynula len z jeho bohatstva a postavenia.

„Prezradím, pretože inak môj plán stroskotá,“ odvetila.

„Takže plán.“ Znovu si z nej uťahoval.

„V skutočnosti vás chcem požiadať o pomoc. Vidím, že pána de Vosa neznášate, a rozumiem vám. Tiež sa mi ani

najmenej nepáči. Lenže som presvedčená, že ak niekto taký nebezpečný bude aj naďalej disponovať toľkou mocou, skončí sa to tragicky. Ak s ním uzavriem tú zmluvu, dostanem sa k nemu bližšie a budem ho mať pod kontrolou. Presnorím jeho myseľ a poviem vám všetko, čo zistím. Má niečo za lubom. Neverím, že by sa vám nezišiel niekto, kto by mal príležitosť odhaliť, čo zamýšľa.“

Nepokojne zaklopkal prstami po zmrznutom zábradlí. „Myslíš, že nikoho takého nemám?“

Tvrdohlavo si odrkla. „Myslím si, že pani Ule by sa zišla dovolenka.“

Liam rozhodil rukami. „Radana! Ten prekliaty chlap ťa chce využiť, nie obdivovať. Jeho špinavé triky ťa zničia, to chceš?“

„Nemienim vás počúvať,“ vyhlásila rozčertene. „Klamali ste mi. Ste nevinný. Neviem, či tomu veríte alebo nie, ale to ma nezaujíma. Nedovolím, aby ten podliak poštvál vás a Mátého proti sebe a aby sa vás zbavil. Obaja ste moja rodina. Ak sa vám niečo stane, večnosť prežijem s výčitkou, že keby som nebola zbabelá, mohla som tomu zabrániť. To by ste mi spravili?“

Neodpovedal jej. Pozrel na posledné zlaté iskry na oblohe. Noc definitívne utíchla. V studenej tme sa vznášal len dymový smrad.

„Pomôžete mi?“ spýtala sa ho. „S vašou podporou by som to určite zvládla. Poradím si však aj bez nej.“

Vyrazil z neho krátky srdečný smiech. Nos sa mu pokrčil a líca sčerveneli. „O tom nepochybujem.“

„Žiadali ste ma o runy, ktoré mi poslal otec,“ nadhodila. „Musím vám však s ľútosťou oznámiť, že pán de Vos si ich od Mátého prednedávnom bez dovolenia vypožičal. Ak ho odmietnem, zrejme ich podpáli.“

„Giuliano je veľmi hrdý na svoju schopnosť manipulovať s ostatnými.“ Neisto k nej zdvihol ruku a odhrnul jej

vlhký prameň vlasov za plece. Nasadil jej kapučňu. „Sprav mi radosť a nedaj sa do ničoho nútiť. Ak to bude potrebné, udri rovnako tvrdo.“

Usmiala sa. „Takže súhlasíte?“

Niečo si namosúrene zašomral popod nos. „Ale Viki o tom ani nemukneš.“

„Ani slovo!“

„Nerád by som zažil ďalší podobný telefonát, ako keď sa dozvedela, že ťa musel liečiť Merihem.“

„Och... mrzí ma, ak bola nepríjemná. Nevedela som, že ste v kontakte.“

„To nie sme. Posiela mi len účty a urážlivé e-maily.“

„Viete... nikdy mi nepovedala, prečo sa rozhodla z Innsbrucku odísť. Nemohli by ste mi niekedy vysvetliť, čo sa stalo?“

Liam pozrel inde a zatváril sa rovnako trpitel'sky ako Viki, keď dostala otázku na minulosť. „Iste,“ dostal zo seba. „Vysvetlím.“

„Vlastne ma to až tak nezaujíma,“ povedala rýchlo. „Ludský život je veľmi ťažký, však? Démoni sa možno majú lepšie. Aj mňa Máté čochvíľa znenávidí. Môj nápad sa mu nebude páčiť.“

„Keby si prijala radšej jeho ponuku, mohla by si pre mňa žiadať amnestiu,“ usmial sa. „Ten chlapec neprestane, kým ma neznesie zo sveta.“

„To mu rozhodne nedovolím,“ uviedla na správnu mieru Radana. „Raz sa určite pomeríte aj bez mojej pomoci. Teraz je najdôležitejšie, aby sme sa toho dňa všetci dožili v zdraví, a to pri zámeroch pána de Vosa vôbec nie je isté.“

„Radana...“ Položil jej ruku na plece. „Nemali sme príležitosť pohovoriť si o tom, čo sa stalo na večierku. Tvoj čin je veľmi vážna vec. Potlačila si svoje emócie, aby si nemyslela na Eliasa? Preto si si vybrala také... racionálne riešenie?“

Nadvihla obočie. „Myslíte toho démonológa, ktorý vypomáhal Nataši?“

„Boli ste blízki priatelia,“ odvetil opatrne. Hľadel na jej nechápavý výraz, zamračil sa. „Čo sa stalo, kým si bola v priechode?“

„Nataša poslala toho Eliasa so mnou. Priechod sa pokazil, kým sme boli vnútri. Uviazli sme. Ale mne sféry nikdy neubližujú. Ten chudák ich však nezniesol. Nemohla som nič urobiť.“

„Nestretli ste žiadneho démona?“

„Ale áno. S jedným som sa zrazila. Bol mocný, no hneď zmizol. Možno sa zľakol. Vo sférach vyzerám celkom inak ako tu.“

Liamovu tvár zastrel tieň obáv.

„Som v poriadku,“ uistila ho. „Myslíte, že som na Eliasa zabudla, lebo som to tak chcela?“

„Nie. To by si nespravila. Démon, ktorého si stretla, ti zasiahol do mysle.“

Zovrelo jej žalúdok. „Vymazal mi spomienky?“ pani-kárila. „Na čo ešte som zabudla?“

Zdvihol ruku, aby ju utíšil. „Len pokojne. Zdá sa, že to nebol nepriateľ. Ušetril ťa bolesti nad Eliasovou stratou a naštrbil tvoj súcit, aby ťa spravil silnejšou.“

„Bol to niekto z mojej rodiny?“

„Áno. Alebo jej lokaj.“

Na okamih zatvorila oči a zaspomínala na Mátého, na Filipa, na mamu a dokonca aj na Natašu. Stále ich veľmi ľúbila. Ten pocit potrebovala ochrániť za každú cenu.

„Možno vedía, čo robia,“ nadhodila Radana. „Pri de Vosovi sa mi trochu bezcitnosti zide. Ale aj tak by som sa ich súrne potrebovala na pár vecí spýtať.“

Čakala, či sa jej Liam nerozhodne ponúknuť pomoc. Keď však mlčal, pokračovala značne neprijemnejšie. „Vy viete, ako sa s nimi spojiť. Ula zavraždila Mátého

otca pomocou zmluvy s prvou hierarchiou. Dali ste jej ju vy.“

„Nemôžeš s nimi komunikovať,“ odvetil stroho, ostatné prehliadajúc. „Nepriatelia sledujú každý ich krok. Našli by ňa. Zanechávam ti všetky zmluvy spoločenstva, Radana. Dôverujem ti. Viem, že budeš opatrná.“

Jeho slová zneli ako rozlúčka. Prehliadla si ho pozornejšie. Bol pekne upravený, a aj keď mu oblek páchol sírou, jeho širšej postave neskutočne lichotil. Nedokázal však zakryť únavu, ktorá sa prejavovala len nenápadne, no aj tak bola prítomná. Číhala v jeho tmavých očiach, v krátkych povzdychnutiach, v inštrukciách, ktoré jej dával počas celého rozhovoru.

„Vy sa azda niekam chystáte?“ spýtala sa mrazivo.

Zdvihol kútik úst. „Teraz, keď si ma začala nazývať otcom?“

„Neviem, čo máte v pláne, ale ak je to niečo, pri čom by ste sa mohli zraniť alebo inak ohroziť, určite vám to prekazím.“

„Iste.“ Usmial sa trochu širšie. „Budem si to pamätať. Ak si to už nechceš rozmyslieť, poďme Giulianovi oznámiť tú šťastnú novinu skôr, ako sa prestane ovládať.“

„Vy viete, ako sa mu podarilo vyvolať ten chaos?“

„Nie,“ odvetil. „Máš príležitosť to zistiť. Ak neuspeješ, obávam sa, že jeho vrtochy nás zničia všetkých.“

„Zistím to. Teda ak ho predsa len nemôžete zatknúť a nejako to z neho...“ Ani nedopovedala a Liam už ľútostivo krútil hlavou. „Prečo? Čo na vás vlastne má?“

„Nechám si to pre seba, Radana.“

„Vraveli ste, že mi dôverujete.“

„Teba sa to netýka.“ Natiahol sa ku dverám a vytrhol ich tak prudko, až nadskočila. „Pod,“ šepol a žmurkol na ňu. Vdupotal do kancelárie ako rozzúrený býk.

Celá prekvapená sa ponáhľala za ním.

„Berg!“ zvolal Liam a pretrhol dusno medzi konzultantom, tajomníkom a de Vosom. Zviezol sa na pohovku, na ktorej sedel prednedávnom, a natiahol čakajúcu ruku.

Berg k nemu promptne vyrazil a podal mu zmluvu.

„Tú druhú!“

Neochota, akú konzultant následne predviedol, takmer vháňala slzy do očí.

Liam švacol dokument na stolík, z vnútornej strany saka vytiahol pero a zadíval sa na text.

Onedlho sa to začalo. Spravil taký ohromný škrt, až sa zamračil aj de Vos. Nasledoval ďalší a pri závere ešte dva krátke. Posunul upravenú žiadosť na druhú stranu stola.

Tentoraz do nej znechutene nahliadol oponent. Vytiahol vlastné pero a hneď, ako niečo odmerane pripísal, pohodil ho nabok, až cinklo o hrubú malachitovú obrubu skla.

Lenže Liam už krútil hlavou a výsmešne zdvíhal kútik úst. Pritiahol si zmluvu späť, škrtol slovo v novom dodatku a pero definitívne odložil. Vyzývavo pozrel na de Vosa.

Uškŕňal sa rovnako neprijemne ako Liam. „Dobre,“ zavrčal.

„Radanine výdavky, samozrejme, nechávam na teba,“ dodal Liam.

„Samozrejme,“ dostalo sa mu ešte úsečnejšej odpovede.

„Vrátane školného. Obávam sa, že tento rok ho potrebujem zvýšiť.“

„Profesor Blumenbach nie je s Radaninou prácou vôbec spokojný,“ zapojil sa do dohadovania tajomník. „Požiadal ma, aby som ti to oznámil, Liam, a tiež ti odporúča zvážiť jej vylúčenie zo školenia.“

„Ďakujem, Hans. Spoločenstvo o ňu v žiadnom prípade prísť nemôže. Radana je ospravedlnená, ale zdá sa mi namieste udeliť jej pokutu. Možno desaťnásobok nového školného? Berg, buďte taký dobrý a pridajte túto drobnosť do oficiálnej zmluvy.“

Nešťastný konzultant trochu pookrial. „Isteže, pane.“

De Vosa sa to nedotklo. Na Liama pozeral s pobavením. Bral ho len ako rozdrveného protivníka, ktorý sa mu vo svojej frustrácii snaží čo najviac znepríjemniť víťazstvo. Čím nazúrenejšie sa vodca tváril, tým bol spokojnejší a presvedčený, že tentoraz ho skutočne dobehol.

Radana rozumela, prečo sa ho o tom Liam snažil presvedčiť. Robil to úspešne. De Vos sa topil vo vlastnej samolúbsti a nič iné si nevšímal.

„Pane, čo mám spraviť so žiadosťou pána Révaia?“ spýtal sa Berg, keď obaja muži vstali. Rokovanie sa skončilo.

„Čítali ste predsa tretí bod, pán Frei.“ De Vos sa naňho spokojne usmial. „Platí naďalej. Radana odteraz ďalšie partnerské zmluvy uzatvárať nemôže.“

„Ak môžete vy, rovnaké právo by malo patriť aj jej.“

„Lenže Radana oň vonkoncom nestojí,“ odvetil de Vos a pozrel na ňu, „však?“

Jeho pohľad vážil tonu. „Nie,“ odvetila.

Jej konzultant sa na ňu vyčítavo zahľadel. Očakával aspoň drobnú podporu, aspoň stebielko, o ktoré by sa mohol zachytiť. Podriadené správanie jeho klientky ho rozčulovalo.

„Tak vidíte, pán Frei. Radana v tom má celkom jasno. Dúfam, že ma už nebudete obťažovať.“ De Vos sa pohol ku dverám, na vodcu či tajomníka ani len nepozrel. Provokujúco im otrčil chrbát.

Radane na poplach naskákala husia koža, keď zamieril k nej.

„Máš rada zvieratá, však?“ Chytil ju za prsty a podržal ich vo svojej širokej dlani. Čakal, kým sa mu pozrie do očí a odpovie.

„Áno.“

„Potom sa uvidíme na statku. Moja žena by ti rada ukázala naše stajne. Spolu si o všetkom pohovoríme.“

„Evangela je už doma?“ uistovala sa Radana. Laredo ju uniesol, aby de Vosovi tlmočil postoj Východného spoločenstva. Aj keď uspel, Liam jeho ďalšie plány zmaril. Mátému sa podarilo zistiť, že ho strčil do jedného zo svojich súkromných podzemných väzení.

„Isteže,“ odvetil de Vos stroho. Nepochybovala, že kým po ňu poslali, od Liama žiadal Laredovu hlavu. Alebo aspoň inú jeho časť.

Cúvla. Chcela si vytiahnuť ruku z de Vosovej, ale nepustil ju. Nahol sa k jej uchu. „Nezačali sme pekne,“ konštatoval. „Bolo to však nutné. Viem, že sa hneváš.“ Voľná ruka mu zmizla vo vnútri saka. Keď ju vytiahol, mal v nej okrúhlu kovovú škatuľku. „Darček pre teba.“

Spod hladkého veka unikala studená modrá žiara. Hypnoticky na ňu hľadela.

„Aj keď nesmieš uzavrieť ďalšie partnerské zmluvy, pokojne sa stýkaj, s kým len chceš. Nič sa v tvojom živote nezmení,“ pokračoval, no ona ho ledva vnímala. Natiahla sa po škatuľku. Otvorila ju. No len čo tak urobila, žiara vyhasla. Na čiernom zamate ležal ešte černejší okruhliak. Okom sa jeho výnimočnosť postrehnúť nedala. Mysel' ju však odhalila okamžite.

V kameni sa koncentrovalo toľko energie, že Radana mala strach čo len prudšie vydýchnuť, aby jej v ruke neexplodoval a nezrovnal so zemou západnú Európu.

Chvatne veko zatvorila. Energia zmizla. Škatuľka ju ukryla, akoby nikdy nejestvovala.

„Prijímam,“ dostala zo seba. „Ale viac by ma potešilo to, čo ste mi vzali.“

Zmenil taktiku. Po tom, ako jej na večierku dokázal, že ťahať sa s ním za prsty je zlý nápad, sa rozhodol predviesť jej aj výhody ich možného spojenectva. Ak pred Mátém pomyslí na to, ako veľmi jej temnota v de Vosových prefíkaných očiach imponuje, bude mať vážny problém.

Ten podliak ju chcel získať na svoju stranu, čo bolo ešte nebezpečnejšie, ako keby pokračoval vo vydieraní.

„Tvoj poklad je u mňa v bezpečí. Môžeš ho vidieť, kedy chceš. No zabudni na to, že ho niekto použije bez môjho dovolenia. Najmä Máté.“

Zagánila na jeho povýšenecký úsmev.

„Na typy ako on sa nedá spoliehať,“ povedal jej de Vos jasným tónom, akým sa decku vysvetľuje, že lepidlo sa neje. „Je to ten najhorší druh rojkov, bezohľadný a zaťatý. Taký, čo ňa v záujme svojho ideálu bez váhania hodí cez palubu. Len sa spýtaj matky, aké to je, veriť niekomu takému.“

Informáciami útočil ako nožom. Jedným práve trafil presne do Liama. Ten to síce na sebe nedal znať, ale z jeho rozrušeného vedomia vyprskla myriada striebřistých iskier.

De Vos usúdil, že nastal čas na triumfálny odchod. S tým najzdvorilejším pozdravom teda zamieril ku dverám.

Niečo také Radana nemohla pripustiť. S radosťou mu posledné slovo ukradla, hoci tušila, že jej to neskôr spočíta.

„Človek, ktorý pre prospech mnohých dokáže obetovať to najcennejšie, čo má, je hrdina.“ De Vosa jej slová zastihli vo dverách. „Naopak, človeka, ktorý je schopný znížiť sa aj k vražde a koná len vo vlastnom záujme, osobne volám podlá sviňa.“

Ako sa dalo očakávať, de Vos zastal. K Radane sa otočil so zlovestným pokojom. „Nemusíš byť na seba taká prísna.“ Usmial sa. „Aj keď podrezať skupinku odpadlíkov naozaj nebol šľachetný čin, spôsobíť rakovinu stovkám klientov pokladám za výborný obchodný ťah. Ak sa budú liečiť vo vašom Výskumnom centre, spokojní budú všetci, no nie?“ Ruku si výsmešne pritlačil na hrud'. „Obdivuhodné. Som si istý, že si budeme rozumieť.“

Radana prenasledovala jeho myseľ, až kým na ňu viac nedosiahla. Kiežby čušala.